

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **D. D.**, zastoupený JUDr. Karlem Frimlem, CSc., advokátem se sídlem V Sedlci 15, Praha 6, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalované proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2015, č. j. 4 Ad 10/2015 – 14,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2015, č. j. 4 Ad 10/2015 – 14, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2015, č. j. 4 Ad 10/2015 – 14, byla odmítnuta žaloba podaná žalobcem proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen „stěžovatelka“) ze dne 26. 1. 2015, č. j. 42000/000791/15/010/PK, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 5. 11. 2014, č. j. 42013/440994/14/013/650/Sve, o uložení povinnosti podle § 126 odst. 1 a odst. 4 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o nemocenském pojištění“) zaplatit regresní náhradu v částce 238 544 Kč. Jak uvedl městský soud v odůvodnění napadeného usnesení, základní posuzovanou otázkou bylo, zda napadené správní rozhodnutí bylo vydáno v soukromoprávní nebo veřejnoprávní věci. Městský soud přitom vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2014, č. j. 4 Ads 100/2013 - 26, v němž byl vysloven závěr, že u regresní náhrady, ačkoliv je upravena zákonem o nemocenském pojištění jako předpisem obsahujícím i normy veřejného práva a rozhodování o ní je svěřeno do pravomoci správního orgánu, jde o institut, jehož povaha je soukromoprávní. Městský soud proto v intencích závěrů obsažených v uvedeném rozsudku

Nejvyššího správního soudu dovodil, že pravomoc rozhodnout v dané věci má soud v občanském soudním řízení a žalobu odmítl.

Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky a z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Stěžovatelka především uvedla, že rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 100/2013 – 26, ze dne 17. 1. 2014, na který odkázal ve svém odůvodnění Městský soud v Praze, byl zrušen usnesením zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, č. j. Konf 8/2014 – 25, ze dne 12. 3. 2015.

Stěžovatelka se ve své stížnosti vyjádřila i k samotnému meritu žalobního sporu tak, že setrvala na svých závěrech uvedených v rozhodnutích napadených žalobou a žalobní námitky žalobce odmítla jako nedůvodné. Pokud jde o návrh žalobce na vyslovení nicotnosti obou napadených rozhodnutí orgánů nemocenského pojištění, stěžovatelka ho pokládá za bezpředmětný.

Stěžovatelka nesouhlasila se závěrem městského soudu, že věc měla být projednána a rozhodnuta v občanském soudním řízení. Napadené usnesení městského soudu, kterým byla žaloba žalobce odmítnuta, považuje stěžovatelka za nezákonné a ve své stížnosti navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Současně stěžovatelka navrhla, aby řízení o kasační stížnosti bylo přerušeno podle § 48 odst. 2 písm. c) s. ř. s., podle kterého předseda senátu řízení usnesením přeruší, jestliže rozhodnutí závisí na otázce, kterou není v tomto řízení soud oprávněn řešit. Rovněž podala návrh na zahájení řízení o kompetenčním sporu v souladu s ustanovením § 3 odst. 2 zákona č. 131/2002 Sb. a žádá o předložení návrhu na zahájení řízení o kompetenčním sporu zvláštnímu senátu, aby určil, že o žalobě proti rozhodnutí orgánu nemocenského pojištění ve věci regresní náhrady je příslušný rozhodnout soud, který rozhoduje podle zvláštního zákona ve věcech správního soudnictví.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Popsané důvody kasační stížnosti nasvědčují závěru, že je dán toliko důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Tento důvod je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Je-li dán důvod podle písm. e), vylučuje to důvody podle písm. a) až d), neboť nezákonným je rozhodnutí o odmítnutí návrhu (žaloby) nebo o zastavení řízení v každém případě i tehdy, byla-li v něm soudem nesprávně posouzena právní otázka ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s, nepřihlédl - li soud k vadám řízení před správním orgánem uvedeným v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., bylo-li řízení u krajského soudu zmatečné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. nebo je-li rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ostatně již ve svém rozhodnutí ze dne 21. 4. 2005, sp. zn. 3 Azs 33/2004, Nejvyšší správní soud konstatoval, že je-li kasační stížností napadeno usnesení soudu o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci

pokračování

pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Stěžejní spornou otázkou v dané věci je, jak správně konstatoval městský soud, zda je v pravomoci soudu ve správním soudnictví přezkoumávat rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení týkající se uložení povinnosti uhradit regresní náhradu podle zákona o nemocenském pojištění.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že otázku pravomoci soudů takovouto věc projednat a rozhodnout již vyřešil - v typově obdobném případě - zvláštní senát, zřízený zákonem č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, v usnesení ze dne 12. 3. 2015, č. j. Konf 8/2014 - 25 (dostupné na webových stránkách Nejvyššího správního soudu www.nssoud.cz). Zvláštní senát řešil v uvedeném případě záporný kompetenční spor o pravomoc vydat rozhodnutí, jehož stranami byly na jedné straně Okresní soud v Hradci Králové a na druhé straně Krajský soud v Hradci Králové a Nejvyšší správní soud ve věci žaloby proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení o uložení povinnosti fyzické osobě zaplatit regresní náhradu. V usnesení ze dne 12. 3. 2015, č. j. Konf 8/2014 – 25, zvláštní senát uzavřel, že k přezkumu rozhodnutí žalované ve věci regresní náhrady podle zákona o nemocenském pojištění jsou příslušné soudy rozhodující ve správním soudnictví, neboť náhradový vztah podle § 126 zákona o nemocenském pojištění má veřejnoprávní povahu. Na plné odůvodnění citovaného usnesení Nejvyšší správní soud pro stručnost zcela odkazuje.

Rozhodnutí zvláštního senátu je závazné nejen pro strany kompetenčního sporu, ale také obecně pro všechny soudy (§ 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb., k tomu srovnej náleží Ústavního soudu ze dne 23. listopadu 2010, sp. zn. IV. ÚS 1743/10, jenž je k dispozici na webových stránkách Ústavního soudu www.nalus.cz). V souzené věci se o typově stejný případ, na nějž se vztahují závěry rozhodnutí zvláštního senátu, nepochybně jedná. Usnesení zdejšího soudu č. j. 4 Ad 10/2015 – 14, z něho vycházel městský soud, přičemž popřel svou pravomoc rozhodnout ve věci povinnosti žalobce zaplatit regresní náhradu podle zákona o nemocenském pojištění, proto nemůže obstát, neboť projednání věci a rozhodnutí o žalobě je v pravomoci soudu ve správním soudnictví.

K návrhu na přerušení řízení o kasační stížnosti a postoupení věci zvláštnímu senátu neshledal Nejvyšší správní soud důvody.

Městský soud v Praze sice svou pravomoc popřel nyní napadeným usnesením č. j. 4 Ad 10/2015 – 14, ze dne 24. 3. 2015, věcně a místně příslušný soud, u něhož měl žalobce podle poučení městského soudu podat žalobu, ovšem o žalobě žalobce dosud nerozhodl a nepopřel svou pravomoc vydat rozhodnutí ve věci. V souzené věci tedy nevznikl kompetenční spor, k jehož řešení by byl povolán zvláštní senát.

Především ale Nejvyšší správní soud znovu konstatuje, že totožný spor pravomocí jako v projednávaném případě byl již posouzen zvláštním senátem zřízeným podle zákona č. 131/2002 Sb., jehož rozhodnutí je závazné nejen pro strany kompetenčního sporu, ale také obecně pro všechny soudy. Není proto důvodu pro závěr, že v projednávané věci rozhodnutí závisí na otázce, kterou soud není oprávněn v daném řízení řešit, proto soud nerozhodl o přerušení řízení o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto napadené usnesení městského soudu zrušil a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1. s. ř. s.).

V dalším řízení je městský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. června 2015

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu